

Doe maar gewoon:

Hoe oud was ik nou helemaal? Ik denk 11, toen ik mij realiseerde dat ik op bezoek kon gaan bij mijn jongste tante.

Ja, gewoon alleen met de bus en uitstappen in de Jan van Nassastraat. Dan een stukje lopen en was je op de Wassenaarseweg waar mijn tante woonde.

Er werd zo spannend gedaan over de jongste zus van mijn moeder. Ze was altijd apart en bijzonder. Althans zo voelde dat omdat mijn opa en oma haar, op een bijna mysterieuze wijze, tot een soort van sprookjesfiguur hadden verheven.

Op oma's verjaardag kwamen mijn ouders met een heerlijke ligstoel als cadeau en bleven dan de rest van de dag en soms ook de avond..

Toch werd hier minnetjes bij gekeken. Maar als de jongste tante kwam, met bijvoorbeeld een porseleinen pillendoosje, dan werd dit uitgebreid onder de loep genomen en werd dit met goedkeurende geluidjes van oma op een ereplaats neergezet.

Dat tante altijd gehaast en jachtig was en ook weer plots vertrok werd voor lief genomen, want ze was bijzonder en speciaal. Ze was fotomodel.

Dat vond ik nou weer niet interessant, wel dat ze in een huis woonde vlakbij Clingendael en een zootje had.

Ik hoopte dat ik op het jongetje mocht passen en met hem wandelen in het mooie Clingendael. Dat was pas sprookjesachtig en je had er ook eekhoortjes. Je weet wel met zo'n staart en roodbruine kleur net zoals op afbeeldingen in boekjes die ik las.

Dat oppassen vond tante erg fijn, zeker omdat ze vaak moest werken.

Ik was dan ook serieus in mijn aanpak en bleef getrouw komen. Vooral omdat ik het er heerlijk vond en spannend. Ik mocht er zelfs logeren.

Spannend was het; op de parterre woonde de moeder van de man van mijn tante. Een heel chique dame met mooie kleding, parfum die de lucht bezwangerde, kanten kleedjes en prachtige kop en schotels waar zij thee uitdronk. Sprookjesachtig.

Ik werd geregeld ontboden op de thee met koekjes van Maison Kelder. De dame en ik genoten van elkaars gezelschap. Wij kwebbelden wat af ondanks het leeftijdsverschil.

Op de tweede etage was de fotostudio van de man van mijn tante.

Hij was fotograaf voor bekende tijdschriften in die tijd, zoals bijvoorbeeld Popfoto.

Mijn tante schreef de foto-strips en mijn oom maakte de foto's. Het waren romantische niemendalletjes die werden verslonden door de lezers.

Omdat ik er toch geregeld was werd tante kennelijk geïnspireerd om mij een keer een hoofdrol toe te bedelen in zo'n strip. Dat vond ik best spannend en een tweede keer was ook nog prima.

Oom begon enthousiast te worden over mijn kennelijke kwaliteiten en had mooie aspiraties voor mij. Ik voelde er niks voor. Ik wilde immers huisvrouw worden?

Zo jong als ik was, vond ik dit gedoe niks. Natuurlijk kreeg ik ook een beloning ervoor en die was achteraf gezien niet misselijk.

Bij mijn oom kwamen alle bekende popsterren van toen in de studio of hij reisde ernaar toe. Demis Roussos was een huisvriend. Golden Earring, Babe, Smokey , Sweet Sensation, Robert Plant van Led Zeppelin, maar ook Michael Jackson en vele anderen verschenen voor zijn lens.

Ik deed geregeld de deur open, als ik er was, en verwees ze dan naar de tweede etage waar de studio was.

Ik was niet dweperig met popsterren maar had, zoals in elke meisjeskamer toch wel een poster boven mijn bed, van Donny Osmond.

Waar mijn broer en ik dan wel giechelend een snor op zijn puppy face (dat noemde wij zo naar zijn hit Puppy love) tekenden.

Van deze en nog veel meer artiesten kreeg mijn oom lp's en andere spullen ter promotie van de artiesten zelf. Vele zaken waren voorzien van een handtekening van de popster.

Voor het oppassen en ook het meewerken aan de foto-strips kreeg ik veel van deze spullen. Dat liet mij onverschillig. Voor veel fans was dit van onschatbare waarde. Ik ruilde het met vriendinnetjes voor beertjes en lippenstiften. Die vonden mijn collectie sprookjesachtig.

Al die beertjes op mijn bed dat vond ik pas sprookjesachtig

Een la vol met lippenstiften van Max Factor en een enkele zelfs Chanel.

Geweldig vond ik dit al was ik nog maar 11, bijna 12 jaar.

Alles is inmiddels veranderd.

De oude dame is allang overleden. Mijn tante is nog steeds speciaal, vooral voor zichzelf. Mijn oom is ook overleden. Mijn neef, het jongetje waar ik op paste, is een wereldwijd bekende koffiekenner en -proever.

Het huis aan de Wassenaarseweg is verkocht.

De fotocollectie wordt nog steeds goed onderhouden in een archief en voorziet de kinderen van mijn oom van een goed zakcentje en meer dan dat.

En ik?

Ik haat beertjes en heb nog altijd mijn lippenstiften.

Eigenlijk ben ik niet veel veranderd en nog steeds onder de indruk van eekhoorns en de natuur. Ruim veertig jaar later ben ik inderdaad huisvrouw.

Sprookjes bestaan dus echt.